

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoP/6/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314204169
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2314204169.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudkýň JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Daše Kontríkovej vo veci starostlivosti o maloletú: E. F. A., nar. XX. Q. XXXX, bytom u matky a zast. opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, matky: F. X., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom M., L. N. XXX/X, t. č. M., H. 2, zast. splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., Šafa, Štúrova 42 a otca: K. A., nar. X. V. XXXX, trvale bytom B., M. XXX/XX, t. č. B., B. X, zast. splnomocnenkyňou: JUDr. V. K., A., D. XX, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 11. decembra 2014 č. k. 24P/48/2014 - 339 takto

rozhodol:

Odvolačí súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti bežného výživného m e n í tak, že otec je povinný platiť maloletej počnúc 25. februárom 2014 výživné v sume 300 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred a to 220 eur mesačne k rukám matky a 80 eur mesačne na tvorbu úspor maloletej v prospech účtu v B. B. a.s., A., M. X, č. účtu XXXXXXXXXXX/XXXX.

V napadnutej časti zročného výživného rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že zročné výživné za obdobie od 25. februára 2014 do 31. októbra 2015 v celkovej sume 2.392,86 eur povoľuje otcovi zaplatiť v splátkach po 100 eur mesačne spolu s bežným výživným, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku a to tak, že zo sumy mesačnej splátky sa bude na bežné výživné platiť 33 eur mesačne k rukám matky a na úspory 67 eur mesačne v prospech vyššie uvedeného bankového účtu s tým, že omeškanie so splnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Odvolačie konanie v časti styku z a s t a v u j e .

V časti trov konania rozsudok súdu prvého stupňa r u š í .

o d ô v o d n e n i e :

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. maloletú zveril do osobnej starostlivosti matky, ktorej tiež zveril oprávnenie (resp. založil povinnosť) maloletú zastupovať a spravovať jej majetok; II. otcovi uložil povinnosť „prispievať na výživu“ maloletej od 25. februára 2014 „výživným“ (správne len „platiť“ jej „výživné“) vo výške 480 eur mesačne, splatným vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred s tým, že z takejto sumy má byť otec povinný platiť 300 eur mesačne na bežnú výživu maloletej k rukám matky a 180 eur mesačne na tvorbu úspor maloletej na účet zriadený matkou do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; III. „zaostalé“ (správne „zročné“) výživné za obdobie od 25. februára 2014 do 11. (?) decembra rovnakého roka v celkovej výške 3.788,57 eur povolil otcovi platiť v pravidelných mesačných splátkach vo výške 100 eur spolu s bežným výživným až do zaplatenia pod hrozbou „strany“ (?), keď už, tak zrejme „straty“ výhody zo splátok tak, že z tejto sumy sa bude na nedoplatok na bežnej výžive vo výške 2.142,86 eur platiť 70 eur mesačne k rukám matky a na nedoplatok na úsporách vo výške 1.645,71 eur 30 eur na účet maloletej; IV. upravil tiež právo otca na styk s maloletou každý párný týždeň (nadbytočne i „v roku“)

v sobotu od 14.30 hod. do 17.30 hod. a každý nepárny týždeň v stredu, i tu od 14.30 hod. do 17.30 hod. v mieste bydliska maloletej, prvých 12krát za prítomnosti matky a potom s vyzdvihnutím si maloletej otcom v sobotu v mieste jej bydliska a v stredu z predškolského zariadenia, s povinnosťou otca maloletej v oboch prípadoch matke po ukončení styku vrátiť v mieste jej bydliska a s povinnosťou matky maloletej na styk riadne pripraviť a otcovi styk umožniť a napokon V. vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Takéto rozhodnutie odôvodnil vo veci samej, týkajúcej sa výživného a styku právne ust. § 24 ods. 1, § 25 ods. 1 - 3, § 63, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1 a § 77 ods. 1 Zák. o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení), tu inak s citáciou § 63 ods. 3 zákona hneď dvakrát (?) a § 160 ods. 1 a 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb., i tohto v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne považoval za nedôvodnú požiadavku matky na určenie výživného späť (za dobu troch rokov pred začatím konania), keďže tu nebolo sporné plnenie si otcom vyživovacej povinnosti až do konca augusta 2013 a matka dôvody hodné osobitného zreteľa v ďalšom období (od septembra 2013 do začatia konania) nepreukázala, pričom potreby maloletej v takomto období boli kryté z príjmov matky a preukázaná nebola ani tvrdená obava matky z jej ohrozenia otcom, keďže ten požíva v obci svojho bydliska neutrálnu povest' a nebol trestnoprávne ani priestupkovo riešený. V ďalšom mal však za to, že za primerané majetkovým, sociálnym i zárobkovým možnostiam otca treba považovať výživné 480 eur mesačne, pretože maloleté dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov a u otca bola preukázaná vyššia než bežná aj ním tvrdená životná úroveň. Otec totiž v minulosti vlastnil šperky, ktoré odpredal za zlomok ich hodnoty, absolvoval viacero dovolení, resp. pobytov v zahraničí i tuzemsku, počas ktorých si z vlastných zdrojov platil zdravotnícku starostlivosť, napriek vlastneniu ním viacerých nehnuteľností si prenajíma byt a je i vlastníkom, resp. držiteľom viacerých motorových vozidiel, za ktoré platí leasingové splátky a v súvislosti s užívaním ktorých zaplatil len na pokutách za zavinené porušenie pravidiel cestnej premávky za 4 roky v priemere 67 eur mesačne. Veľké množstvo finančných prostriedkov miera i na svoju závislosť od hracích automatov a na svojom bežnom účte mal za obdobie posledných 12 mesiacov pred získaním ním vedomosti o vedení konania v prejednávanej veci vklady v priemernej výške 2.404 eur mesačne (z čoho určené výživné predstavuje 20%). Návrhu matky, ktorým sa požadovalo výživné až 800 eur mesačne, nebol dôvod vyhovieť v celom rozsahu, pretože i matka má vyživovaciu povinnosť aj príjmy, ktorých výška preukázaná nebola. Súbeh vyššie opísaných možností otca a len bežných (nie mimoriadnych) výdavkov maloletej bol dôvodom pre rozloženie priznaného výživného na bežné výživné 300 eur a výživné vo forme tvorby úspor 180 eur mesačne (bez bližšieho ozrejmenia takéhoto rozloženia) a pokiaľ otcovi vznikol na výživnom nedoplatok vo výške súčtu alikvotného výživného za február 2014 sumou 68,57 eur ($480 : 28 \times 4$) a násobku bežného výživného za mesiace marec až november 2014 v sume 4.320 eur, zníženého o už zaplatených 600 eur, započítaných na bežné výživné, tento bolo namieste povoliť (s prihliadnutím k výške nedoplatku) zaplatiť v splátkach (tu inak bez uvedenia, prečo by na bežné výživné malo ísť 70 eur a na tvorbu úspor 30 eur mesačne). Rozhodnutie o styku bolo vecne odôvodnené prakticky len nespornosťou prerušenia kontaktu maloletej a jej otca a inak už len priklonením sa súdu k návrhom otca a opatrovníka, preferujúcim širší, než matkou navrhovaný styk a napokon pri odôvodnení „rozhodnutia“ o trovách konania si súd prvého stupňa vystačil s citáciou ust. § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie len otec a to výslovne len čo do výživného a úpravy styku, navrhujúc jeho zmenu uložením mu povinnosti platiť maloletej bežné výživné len v sume 150 eur mesačne a na tvorbu úspor v sume 50 eur mesačne, ako aj znížením počtu stretnutí s maloletou za prítomnosti matky len na prvých 6. Namietal predovšetkým nedostatočnosťou skutkových zistení, ako aj vyvodením z vykonaných dôkazov nesprávnych skutkových zistení (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. c/ a d/ O. s. p.), keď podľa jeho názoru súd prvého stupňa sa neodôvodnene uspokojil s tvrdeniami matky o jej príjmoch (za poskytovanie erotických služieb a doučovanie angličtiny v sume 350 eur mesačne) aj o výdavkoch na maloletej (do ktorých boli zahrnuté aj náklady na bývanie a iné výdavky, ktoré nemožno považovať za nevyhnutné) a naopak precenil jeho pomery (najmä vyjdením z podstatne vyššej než znaleckým posudkom ustálenej hodnoty nehnuteľnosti vlastnenej ním s bývalou manželkou a takto tvoriacej predmet bezpodielového spoluvlastníctva, nezohľadnením zhoršenia jeho finančnej situácie oproti stavu 2 - 3 roky dozadu a započítaním do jeho príjmov aj výhier z hazardných hier, ktoré neboli pravidelnými), pričom nezohľadnil jeho zhoršený zdravotný stav (cukrovka a vysoký krvný tlak). V časti styku mal za to, že pre bránenie mu matkou v styku s maloletou sa javí postačujúcim, aby matka mala právo byť prítomná pri výkone jeho práva na styk s maloletou len prvých 6krát; v tejto časti však ešte pred pristúpením k prejednávaniu veci na odvolacom súde vzal odvolanie späť.

Matka navrhla rozsudok v napadnutej časti výživného potvrdiť ako pre stotožnenie sa s jeho dôvodmi, tak i pre názor o účelovosti odvolania. Tvrdenia otca o iných (lepších) než zistených pomeroch matky tento nepreukázal a ani na ne nenavrhol žiaden dôkaz, pôvod finančných prostriedkov predstavujúcich pravidelné vklady na jeho bankový účet z hazardných hier tvrdil sám otec a tento nie je pre možnosť zohľadnenia príjmov pre účely výživného významným (nakoľko rozhodnými tu sú len objektívne možnosti a schopnosti výživou povinného, ktoré u otca pre uspokojovanie jeho potrieb na nepochybné nadštandardnej úrovni boli značné), odvolacia námietka vychádzaním z inej než znaleckým posudkom konštatovanej ceny nehnuteľnosti v BSM nemala pre vychádzanie súdom primárne z iného podkladu (z vkladov na bankový účet) pre rozhodnutie význam a ani zmena v pomeroch k horšiemu nebráni určeniu vyššieho výživného (pokiaľ súd správne skúmal pomery otca aj za obdobie pred podaním návrhu). Ona výdavky s výživou maloletej preukázala a tieto sú primerané jej veku a výživné na maloleté dieťa má prednosť pred inými výdavkami rodiča. Otec navyše svojský prístup k plneniu vyživovacej povinnosti dokázal aj zbavením sa 2 dni po rozhodnutí v prvom stupni prakticky všetkého majetku jeho prevodom na dnes už bývalú manželku.

Aj opatrovník navrhol rozsudok v napadnutej časti potvrdiť s obmedzením sa pritom na názor, že súdom prvého stupňa zvolená úprava výživného (a inak i styku) je v záujme maloletej a zodpovedá zákonným kritériám (rozumej výživné odôvodneným potrebám dieťaťa i možnostiam aj schopnostiam jeho rodičov).

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p. vec v medziach tej časti odvolania, na ktorej otec zotrval, teda pokiaľ šlo o vec samu, len v časti výživného (tu však bez viazanosti odvolacími návrhmi ktoréhokoľvek z účastníkov, pretože tu šlo o konanie vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa, ktoré sa mohlo začať i bez návrhu) a tiež v časti trov konania, kde „rozhodnutie“ (dôvod zámerného uvedenia slova „rozhodnutie“ v úvodzovkách bude vysvetlený neskôr) malo povahu rozhodnutia závislého na čo i len čiastočne napadnutom rozhodnutí vo veci samej. Urobil tak podľa § 214 ods. 1, § 211 ods. 2 a § 101 ods. 2 O. s. p. na pojednávaní v neprítomnosti zástupcu riadne predvolaného opatrovníka (ktorý neprítomnosť síce ospravedlnil, avšak len všeobecným poukazom na plnenie iných pracovných povinností, teda iným než dôležitým dôvodom, ktorý odhliadajúc od naznačovania ním, aký význam sa tu pripisuje hájeniu záujmov maloletých detí v konaniach pred odvolacími súdmi, nebol sprevádzaný žiadosťou o odročenie pojednávania), keď považoval za potrebné čiastočne doplniť dokazovanie a dokazovanie takto tiež doplnil výsluchom oboch rodičov maloletej a oboznámením výpisov z katastra nehnuteľností, týkajúcich sa otca a jeho dnes už bývalej manželky X., správ galantskej pobočky Daňového úradu Trnava zo 7. augusta 2015 a Daňového úradu Nitra z 26. dňa rovnakého mesiaca i roka, daňového priznania obchodnej spoločnosti otca E., spol. s r.o., B., K. N. XXXX/XX za rok 2014 s prílohami, rozsudku Okresného súdu Galanta z 2. apríla 2012 č. k. 16P/60/2012 - 11, správy okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Galanta z 19. augusta 2015, pokladničných dokladov B. B. a.s., A., M. X z X. a 22. októbra 2015 a ústrižkov poštových poukážok z 18. augusta, 8. septembra a 28. novembra 2014 a z 2. a 3. februára, 27. marca, 13. a 19. mája, 17. a 29. júna a 7. a 25. augusta 2015; pričom na takomto skutkovom základe dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti výživného ani v časti trov konania nemožno považovať za správny, keď okresný súd síce zistil skutkový stav v miere umožňujúcej mu rozhodnutie a aj doplnenie dokazovania v odvolacom konaní v prevažnej časti správnosť jeho skutkových zistení (navzdory odlišnému názoru odvolávajúceho sa otca) potvrdilo, vec však neposúdil celkom správne (úplne) po právnej stránke a práve to sa prejavilo v nutnosti predsa len dať odvolaniu (hoc aj nie celkom) za pravdu.

Toto pritom bolo treba konštatovať nie preto, že by sa odvolací súd nemohol stotožniť s tým, akým spôsobom súd prvého stupňa zistil a ustálil možnosti a schopnosti výživou povinného otca (ako toho rodiča maloletej, ktorý ju nemá v osobnej starostlivosti a preto je vykazovaný do pozície toho, kto sa má na upokojovaní potrieb dieťaťa podieľať najmä platením výživného). Argumentácia z odôvodnenia rozsudku v tejto časti, poukazujúca na jednej strane na zistené príjmy otca (nech aj iba z minulého, avšak relatívne uceleného obdobia 12 mesiacov) a na druhej strane odvodzujúca práve z takýchto príjmov ich časť (20%) použiteľnú na výživné totiž nemala žiadne zjavné skutkové, logické ani právne medzery a takýto spôsob dopracovania sa k príslušnému čiastkovému záveru šlo označiť nielen za korektný, ale zodpovedal i ustálenej rozhodovacej praxi tunajšieho odvolacieho súdu vo veciach výživného (ktorej záverom použiteľným aj v prejednávanej veci je predovšetkým to, že na vyživovacie povinnosti výživou povinného zamestnaného rodiča či rodiča s príjmami nahrádzajúcimi tie zo zamestnania možno principiálne vyčleniť 20 - 25% z príjmu, v tejto súv. por. napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23.

februára 2010 č. k. 10Co/315/ 2009-134 ako tzv. pilotné rozhodnutie, v ktorom bol vyslovený práve priblížený záver). Ak potom v prejednávanej veci by sa mala na takejto časti príjmu (u ktorého súd prvého stupňa správne svoje úvahy založil na zásade potenciality príjmu, teda objektívnej schopnosti otca ho dosahovať bez ohľadu na to, či ho aj reálne dosahuje, vychádzajúc pritom najmä z ustanovenia § 75 ods. 1 vety druhej Zák. o rodine, citovaného aj v odôvodnení napádaného rozsudku a zohľadňujúc i spôsob života otca v čase predchádzajúcom začatiu konania v prejednávanej veci v širšom kontexte) podieľať len maloletá E. F. ako jediné dieťa otca (pri nepreukázaní opaku), s názorom o primeranosti súdom prvého stupňa určeného výživného schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom otca by sa dalo súhlasiť. Absolútne nič na tom nemohlo zmeniť to, či zistené príjmy mali charakter pravidelných a aký bol ich pôvod (stále to boli príjmy, u ktorých na ich pôvod z trestnej činnosti či inak nelegálny nebolo z čoho usúdiť), naloženie otcom s takýmito príjmami alebo s ostatným majetkom spôsobom zbavujúcim ho možnosti právnej vlády nad takýmito vecami (podraditeľné pod zákonom výslovne netolerované vzdanie sa majetkového prospechu bez dôležitého dôvodu i pod podstupovanie výživou povinným neprimeraných majetkových rizík), vynakladanie výdavkov nemajúcich pred výživným prednosť (kde bolo opäť bez významu, či otec platby dlhov osobám mu požičiavajúcim na hazard uskutočnil na úkor výživného patriaceho jeho dieťaťu z obáv o svoju bezpečnosť alebo z iného dôvodu) a ani tvrdenia o zhoršenom zdravotnom stave otca (okrem nepreukázania ani nenaznačujúce, ako by sa toto malo odraziť na schopnosti otca zhostiť sa svojej vyživovacej povinnosti).

Akceptovateľné zodpovedanie si okresným súdom prvej z otázok rozhodných pre určenie výživného však nemohlo viesť k správne rozhodnutiu, ak u výživného inak primeraného možnostiam, schopnostiam a majetkovým pomerom výživou povinného rodiča, nemajúceho maloletú v osobnej starostlivosti (a povolaného k uspokojovaniu jej potrieb v podstatnej miere inak) nešlo zároveň usudzovať aj na primeranosť druhému zo zákonom ustanovených kritérií, ktorým sú tu odôvodnené potreby výživou oprávneného (maloletého dieťaťa) a úmerne okolnostiam prípadu v prejednávanej veci neboli dostatočne zohľadnené i možnosti a spôsob plnenia si vyživovacej povinnosti druhým rodičom dieťaťa (matkou). Prvý z týchto problémov možno zjednodušene vyjadriť aj tak, že v záujme maloletého dieťaťa je síce čo najvyššie výživné, limitom pre určenie jeho výšky považovateľnej (ešte) za primeranú sú však odôvodnené potreby dieťaťa; druhý potom tkvie vo vykryvaní vyživovacej povinnosti rodiča s právom (a povinnosťou) osobnej starostlivosti o dieťa prevažne výkonom takejto starostlivosti, pričom úvahy o rozsahu vyživovacej povinnosti takéhoto rodiča (v konaniach o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností posudzovanej len ako predbežnej otázky) a miere jej vykryvania osobnou starostlivosťou (vrátane rôznych tzv. obslužných činností) sú závislými od veku dieťaťa a iných okolností.

Pri riadení sa aj týmito úvahami ale nemohlo ostať bez povšimnutia, že výsledky vykonaného dokazovania v žiadnom prípade nepodporovali záver o odôvodnených potrebách maloletej vyčísliteľných takou sumou, aby to odôvodňovalo priznanie výživného majúceho byť plateného otcom v sume 480 eur mesačne a to s rozvrhnutím na sumy 300 eur mesačne bežného výživného a 180 eur mesačne na tvorbu úspor dieťaťa. Všetky pokusy o peňažné vyjadrenie mesačných výdavkov, spojených s výživou maloletej, potvrdené i podrobnejším výsluchom matky pred odvolacím súdom, zameraným na tento aspekt, totiž končili na cifrách od 291,50 do 294,50 eur (28 až 31 eur na materskú školu + cca 200 eur bežných výdavkov na stravu, ošatenie, hygienu a pod. + 8 eur za doučovanie angličtiny + 8 eur za kurz mažoretiek + 14 eur za plaváreň + 15 eur pripadajúcich na mesiac z dvojmesačného poplatku za ZRPŠ + nárazové jednorazové výdavky na zubné ošetrenie dvoma sumami 17 a 20 eur, priemerne 18,50 na jedno ošetrenie) a na tých sa mal v rozhodujúcej miere podieľať otec, pre špecifický charakter služieb poskytovaných matkou a slúžiacich jej za zdroj príjmov však nešlo navzdory relatívne útlému veku maloletej (v čase rozhodovania súdu prvého stupňa cca 4 a pol roka a v čase rozhodovania odvolacieho súdu o necelý rok viac) považovať vyživovaciu povinnosť matky za krytú výkonom osobnej starostlivosti o dieťa úplne (zvlášť ak matka pred odvolacím súdom potvrdila, že vtedy, keď má prácu, sa maloletá nezdržiava s ňou, ale v B. a takto je výkon osobnej starostlivosti matkou aj v čase, kedy to tak je, apriori vylúčený).

S prihliadnutím k týmto okolnostiam za sumu reprezentujúcu preukázané odôvodnené potreby maloletej šlo považovať len sumu 294,50 eur (horná hranica vyššie zadaného rozpätia) a ak z tej na matku vo finančnom vyjadrení ako primeraný podiel pripadala štvrtina (presne 73,63 eur a po zaokrúhlení na celé eurá 74 eur), zvyšok, teda tri štvrtiny (v peňažnom vyjadrení presne 220,88 eur a tu po zaokrúhlení na celé eurá 221 eur a na celé desiatky eur 220 eur) bol povinný maloletej platiť otec. Takto podľa názoru odvolacieho súdu bolo možné objektívne akceptovateľným spôsobom dospieť k záveru o primeranej

výške bežného výživného majúceho sa platiť v prejedávanej veci otcom, ktorou takto bola suma 220 eur a úvahy zhora pri nížom nespochybnom potenciáli otca aj na platenie výživného slúžiaceho na tvorbu úspor maloletej predurčili aj výšku mesačnej platby na úspory. V tomto prípade odvolací súd vyšiel z existujúceho rizika výpadku príjmu matky, spojeného s obnovením stavu vykrývania jej vyživovacej povinnosti osobnou starostlivosťou o dieťa a s prechodom povinnosti na uspokojovanie všetkých vyššie vyčíslených potrieb maloletej na jej otca, čo by privodilo nutnosť platenia ním sumy bezmála 300 eur, určenej už súdom prvého stupňa len na bežné výživné.

Tu potom odvolací súd považoval za primerané a tiež zodpovedajúce spravodlivému usporiadaniu veci, aby súčet platieb otca na oboch zložkách výživného predstavoval sumu nespochybných odôvodnených potrieb maloletej zaokrúhlenú na celé desiatky eur nahor a z tej na úspory pripadlo prakticky (len o málo viac než) to, čím sa má na potrebách maloletej podieľať jej matka.

Vedený týmito úvahami preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti bežného výživného podľa § 220 O. s. p. zmenil spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto svojho rozsudku, čím súčasne napravil aj formulačnú nesprávnosť z výroku rozsudku okresného súdu, spočívajúcu v uložení povinnosti spôsobom nezodpovedajúcim požiadavke vykonateľnosti rozhodnutí znejúcich na peňažné plnenia (tu por. i § 63 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, teda exekučného poriadku) a pre zriadenie už matkou účtu maloletej, v čase rozhodovania súdu prvého stupňa ešte neexistujúceho, tiež takýto účet v príslušnom čiastkovom výroku svojho rozsudku už mohol identifikovať.

Aj rozhodnutie o výživnom už zročnom (taktiež napadnuté odvolaním a okrem toho i závislé na rozhodnutí o bežnom výživnom) bolo potrebné zmeniť a to hneď z dvoch dôvodov, z ktorých tým prvým bola zmena výšky nedoplatku pre zmenu výšky bežného výživného i platby uskutočňované otcom aj po rozhodnutí okresného súdu, druhým potom nutnosť nápravy ďalšej dielčej nesprávnosti z výroku napádaného rozsudku súdu prvého stupňa, spočívajúcej (pominúc tu použitie nesprávneho výrazu „zaostalé“, tradične sa viažúceho skôr k miere duševnej vyspelosti) v označení za koniec obdobia s nárokom na už zročné výživné dňa 11. decembra 2014 (dátumu rozhodnutia napádaným rozsudkom). Súd prvého stupňa si totiž zjavne neuvedomil, že pri určovaní zročnosti (splatnosti) bežného výživného konkrétnym dňom v mesiaci a splatnosti výživného vopred je vždy v čase rozhodovania zročným výživné za celý mesiac a len to, či sa k rozhodnutiu pristúpi pred uplynutím dňa zročnosti výživného alebo až po ňom, závisí, či zročným bude aj výživné za mesiac, v ktorom súd rozhoduje (pri štandardnom určovaní zročnosti výživného 15. dňom v mesiaci, ako aj v tejto konkrétnej veci, tak rozhodnutia prijaté do 15. dňa v mesiaci vrátane môžu kalkulovať len so zročným výživným do konca mesiaca predchádzajúceho rozhodnutiu, kým rozhodnutia prijímané až počnúc 16. dňom v mesiaci už musia uvažovať aj so zročným výživným za celý takýto mesiac).

Pri súhrnnej sume mesačného výživného, určenej odvolacím súdom na 300 eur mal otec za obdobie od 25. februára 2014 do 31. októbra 2015 (pri rozhodovaní 28. deň v mesiaci) zaplatiť maloletej celkom 6.042,86 eur ($300 : 28 \times 4 + 20 \times 300$). Podľa dokladov ním predložených a matkou nespochybných v priebehu konania zaplatil 3.650 eur ($4 \times 150 + 120 + 160 + 30 + 220 + 60 + 910 + 2 \times 300 + 250 + 500 + 200$) a doplatiť mal preto rozdiel, čiže 2.392,86 eur ($6.042,86 - 3.650$). Z tejto sumy však podľa spôsobu platenia otcom bolo všetko platené len na bežné výživné, čo ale znamenalo i to, že na tvorbu úspor otec nezaplatil nič. Ak potom nedoplatok na úsporách činil 1.611,43 eur ($80 : 28 \times 4 + 20 \times 80$) a jeho podiel na celkovej sume zročného výživného bol v rozsahu 67,34% ($1.611,43 : 2.392,86 \times 100$), práve to viedlo odvolací súd k tomu, aby pri rozhodovaní o povinnosti na zročné výživné a špecificky pri ustanovovaní podielu súm určených na jednej strane na bežné výživné na tej druhej na tvorbu úspor obrazne otočil kormidlom a snažil sa vykompenzovať to, aby sa vo väčšom rozsahu dopĺňali práve platby na účte (kde chýbajú) a v menšom prichádzali vo forme doplatku k bežnému výživnému k rukám matky (keďže táto časť dlhu v pomere celku je len cca jedna tretina z neho). Pri stotožnení sa s názorom súdu prvého stupňa o dôvodnosti povolenia splátok (i keď podľa názoru odvolacieho súdu netkvejúcej primárne v aktuálnych pomeroch výživou povinného ani vo výške nedoplatku, ale v zaručení takýmto spôsobom maloletej po dlhší čas vyššieho štandardu - tým, že po dobu trvania splátok sa jej bude dostávať na výživnom sumy bežného výživného, resp. sumy platby úspor zvýšenej o splátky) a zachovaní sumy splátky 100 eur mesačne (garantujúcej pri riadnom plnení splnenie celého dlhu za 24 mesiacov, čiže v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov vo veciach výživného do troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia poskytujúceho výhodu splátok) tak odvolací súd sumu 67 eur uložil otcovi platiť v prospech

bankového účtu maloletej a 33 eur k rukám matky a tým podľa § 220 O. s. p. spôsobom pojatým do druhej vety výroku tohto svojho rozsudku zmenil rozsudok súdu prvého stupňa i v časti zročného výživného.

Podľa § 207 ods. 2 vety prvej a ods. 3, ako aj § 96 ods. 1 vety tretej O. s. p. per analogiam potom zastavil odvolacie konanie v časti dotknutej späťvzatím odvolania, teda v časti styku, nakoľko otec k takémuto procesnému úkonu pristúpil ešte v čase pred začatím prejednávania veci odvolacím súdom a takto logicky aj predtým, než by odvolací súd mohol o odvolaní aj v takejto časti rozhodnúť, pričom späťvzatie odvolania zákon nepodmieňuje súhlasom žiadneho účastníka a jeho dôsledkom je nadobudnutie právoplatnosti pôvodne napadnutého rozhodnutia, akoby ani k odvolaniu nedošlo (§ 222 ods. 1 veta prvá O. s. p.).

Nakoncom podľa § 221 ods. 1 písm. h/ a i/ O. s. p. musel byť zrušený výrok rozsudku o trovách konania a odvolací súd o trovách odvolacieho konania nerozhodol (sám vedome) preto, že vo veciach starostlivosti súdu o maloleté deti (o akú šlo aj v prejednávanej veci) ide o konanie, ktoré sa môže začať aj bez návrhu a v tom právo na náhradu trov konania účastníkov nevzniká zo zákona (práve podľa okresným súdom len citovaného, avšak nevyloženého ustanovenia § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p.). Ide tu na jednej strane o prípad výnimky z pravidla, podľa ktorého sa v rámci rozhodnutia vo veci samej má zásadne rozhodnúť aj o povinnosti na náhradu trov konania (tu por. ust. § 155 ods. 1 vety druhej O. s. p.), na strane druhej potom zároveň o bezvýnimčné pravidlo majúce sa uplatniť práve v konaniach zahájiteľných aj bez návrhu. V takýchto prípadoch odpadá sama podstata rozhodovania (voľba súdu medzi aspoň dvoma do úvahy prichádzajúcimi možnosťami) a jediná možnosť prevzatia do výroku rozhodnutia len zákonnej úpravy (bez možnosti sa od nej akokoľvek odchyliť) spôsobuje, že tu o rozhodnutie ani reálne nejde a práve to tu činí „rozhodnutie“ o trovách konania nadbytočným (s potrebou vysvetlenia zdanlivej anomálie nanajvýš v odôvodnení rozhodnutia, ako to práve na tomto mieste urobil aj tunajší odvolací súd).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Ak povinnosti uložené týmto rozsudkom (v spojení s rozsudkami mu predchádzajúcimi) nebudú plnené dobrovoľne za určených podmienok, možno sa ich splnenia domáhať exekučne.